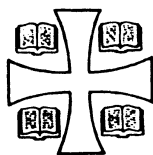

ANNANDAG JUL

STEPHANI PROTOMARTYRIS

Text: Matt. 23:34-39 Predikan av komminister Lars Borgström (LFS)

Jesus klagade över det obotfärdiga folket, där Han stod på själva tempelplatsen: *"Jerusalem, Jerusalem, du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig. Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte."* Att Jesus upprepar stadens namn: "Jerusalem, Jerusalem", är för att betona djupet i tragedin och Hans sorg över obotfärdigheten. Jerusalem, vars namn har med frid, *shalom*, att göra, och antagligen betyder "fridens grundval" eller "fridens boning", hade blivit en fiende till och förföljare av Guds sanna profeter.

Men hur kunde detta vara möjligt? Hur hade utvecklingen kunnat gå så långt? Det berodde på folkets långvariga synd och svåra avfall, på dess ohörsamhet gentemot Guds Ord. Jerusalem hade en lång historia av Guds nådefulla närvaro. Staden hade haft en lång besöksetid.

PROFETER HADE SÄNTS

Herren hade verkligen vårdat sig om sitt folk. Han hade gjort precis allt för dem. Han hade i olika kritiska skeden i deras historia mirakulöst räddat dem undan en säker undergång. Han hade sänt dem domare som räddade dem från hedniska folkslag. Han hade uppenbarat sig för dem och gång på gång sänt dem profeter för att ge dem sitt Ord. Han hade låtit sitt Ord - sin välsignande och livgivande undervisning - bli nedtecknat så att de alltid hade det tillgängligt i de trettionio böcker som ingår i Gamla testamentet.¹ Han hade gett dem löftet om sin Son som skulle lida och dö för alla deras synder. Ja, alla deras blodröda synder mot Honom, deras Skapare och Frälsnings Gud, skulle tvättas vita som snö, om de bara ville hålla sig till Honom (Jes. 1:18).

ISRAELS FÖRHÄRDELSE – OCH SVERIGES

Det märkliga med Israels hus var att de - trots alla Herrens välgärningar gentemot dem, Hans stora fördrag och tålmod med dem - inte velat bli omvända, inte velat låta förena sig med Honom. Med tanke på alla nådestillfällen, alla Herrens vädjanden till dem, var det en stor skam att de fortfarande lät sitt onda syndafördärv framvälla i synd och otro. Ja, de t.o.m. mördade och stenade de profeter som Herren sände till dem (Matt. 23:37).

Jesus säger att Han slösat mycket kärlek på staden: *"Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte"* (Matt. 23:37). Han hade velat vara stadens skydd mot skuld och dom och ge den frid. Men Han kan inte omvända människornas trotsiga vilja med våld. Människan har fått den fruktansvärda makten att säga "nej" till Jesus, och det var det man gjorde.

Hur är det då i Sverige? Som få andra länder i världen har vårt land varit föremål för Guds särskilda nåd, då Han låtit sitt Ord mäktigt förkunnas bland vårt folk under lång tid. Vi har varit kristna i ungefär

¹ Abel (1 Mos. 4:11) och Sakarja/Sakarias (2 Krön. 24:20-22) som Jesus nämner bland blodsmartyrerna (Matt. 23:35), var den förste resp. siste som dödades för sin tros skull inom ramen för den gammaltestamentliga kanon. Alltså ingår inte t.ex. de apokryfa Mackabeerböckerna (ca 100 f. Kr.), som skildrar många martyrs död, i Gamla testamentet.

tusen år och för snart fem hundra år sedan fick den evangeliska tron fäste i vårt land. Generation efter generation blev undervisad i evangeliets sanningar, t.ex. användes under långa tider Luthers Lilla Katekes i skolundervisningen. På 1800-talet svepte en stor folkväckelse över vårt land, där Rosenius var en centralgestalt. Även på 1900-talet sände Herren sina budbärare till oss med sanningens Ord. Gud har verkligen varit nådig mot vårt folk. Hur har vi då svarat upp emot denna godhet?

Under hela 1900-talet och 2000-talets första dryga decennium har ett sällan skådat avfall skett i vårt land. Den bibliska, evangelisk-lutherska läran har förvrängts och förfalskats och massorna har övergett Herren. Avfallet har också visat sig i yttre handlingar. Barnamord, som inte tolererats här i landet sedan hednisk vikingatid, har kommit tillbaka. Över 30 000 foster mördas årligen på abortklinikerna. Den fria aborten har drivits igenom i kampen för kvinnans fri- och rättigheter. Men Gud har *aldrig* gett kvinnan frihet eller rätt att döda sina barn. Respekten för livet försvinner i samma takt som den kristna tron. Gammal och ny hedendom tar plats där den sanna tron försvinner. Mer behöver inte sägas för att vi skall inse att vårt avfall är minst lika stort och himmelsskriande som det gamla Israels. Herren har verkligen gjort allt för vårt folk. Men Han kan som sagt inte omvända människornas trotsiga vilja med våld. Vi svenskar kan, precis som alla andra, säga nej och ta farväl av Jesus.

Vad skall vi då göra? Vad kan Sverige som nation göra? En möjlighet finns ännu: Att omvända sig, be om förlåtelse för de många synderna och för det svåra avfallet från Herren. *"O land, land, land, hör HERRENS ord!"* (Jer. 22:29). HERREN säger nämligen: *"Om du vänder om, skall jag låta dig komma tillbaka och du skall få tjäna mig"* (Jer. 15:19). Om en sådan sak skall vara möjlig måste det hela börja hos oss som kallar oss kristna. Låt oss därför be: *"Omvänd mig, så blir jag omvänd!"* (Jer. 31:18).

FÖRFÖLJELSE MEN OCKSÅ TRYGGHET

Jesus låter oss få veta att somliga av Guds sändebud, som skall komma med Hans Ord till en värld i mörker, kommer att bli dödade och förföljda, gisslade i synagogor (vi skulle kunna lägga till avfälliga kyrkor) och bli förföljda från stad till stad. Världen hatar sanningen och därför kan det inte vara annorlunda.

Den djupaste anledningen till hatet är att Sanningens Ande överbevisar världen om synd (Joh. 16:9). Världens människor, de som inte är Guds barn, vill vara rättfärdiga - men inte i Jesus, utan i sig själva. De vill vara självrättfärdiga och hatar när deras synd avslöjas. Och deras egenrättfärdighet gör att de även hatar evangeliet. De vill inte veta av en skänkt rättfärdighet från Himmelen som var och en som vill får ikläda sig alldeles för intet. Då kan de inte vara präktiga och lyckade i sin självgodhet. Därav deras hat och därav att den sanna Kyrkan här på jorden är en stridande kyrka, som alltid har korset, lidandet, som ett av sina kännetecken.

Men Jesus säger också till oss: *"Var inte rädd, du lilla hjord, ty er Fader har beslutat att ge er rike"* (Luk. 12:32). Han har även sagt att den klippa som församlingen är byggd på, nämligen den sanna bekännelsen till Jesus, är så fast och säker, att inte ens "helvetets portar", d.v.s. helvetet i all dess fruktansvärda fasa och styrka, skall "få makt över den" (Matt. 16:18). Vilar vi på den klippan är vi helt säkra och trygga, hur mycket världen än rasar och hatar oss. Vår lutherska bekännelse lär helt bibelenligt att "en helig kyrka skall äga bestånd till evärdelig tid." Och "kyrkan är de heligas samfund, i vilket evangelium rent förkunnas och sakramenten rätt förvaltas" (SKB, s 59). Vi är en liten skara som idag samlas till gudstjänst, men vi har Gud med oss, och då kan ingenting besegra oss, vad som än händer. I denna tro får, kan och skall vi vara fullständigt trygga. "Tryggare kan ingen vara Än Guds lilla barnskara" (Lova Herren 750:1).

För dem som ställt sig på förföljarnas sida väntar dock en förfärlig dom. Jesus säger att hela det bortvända människosläktet (Matt. 23:36) skall utkrävas det blod som Herrens martyrer fått utgjuta (Matt. 23:35). Det innebär i korthet att de vid Härlighetens tron skall tvingas gå bort ifrån Jesus, *"till den eviga elden som är beredd åt djävulen och hans änglar"* (Matt. 25:41).

Amen.